RED MANJŠIH BRATOV

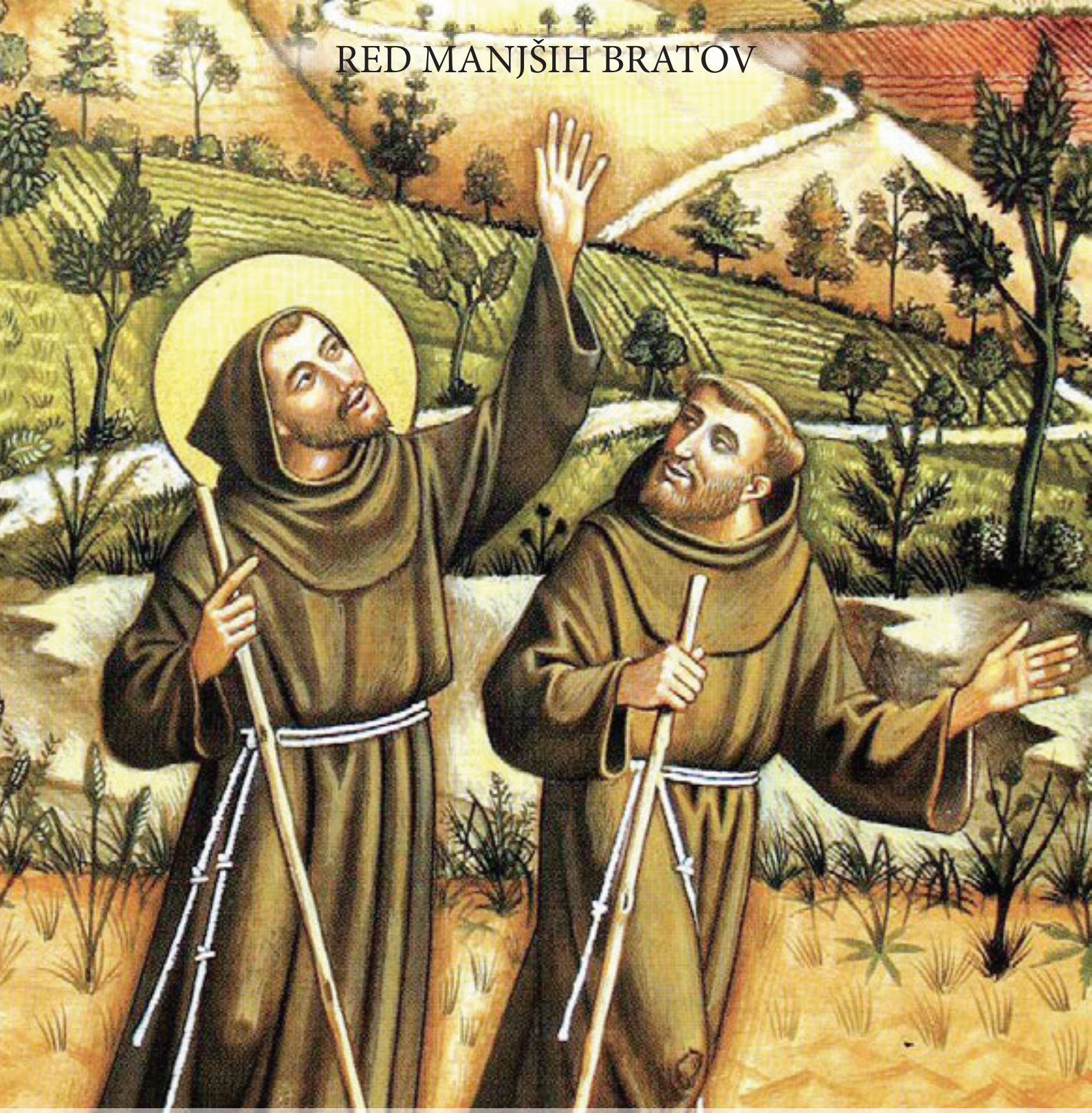

Ite, nuntiate ...

SMERNICE ZA NOVE OBLIKE ŽIVLJENJA IN POSLANSTVA V REDU MANJŠIH BRATOV

PRENOVLJENO 2017

RED MANJŠIH BRATOV

Ite, nuntiate ...

SMERNICE ZA NOVE OBLIKE ŽIVLJENJA IN POSLANSTVA V REDU MANJŠIH BRATOV

Brat Frančišek

Ljubljana 2023

Dokumenti manjših 43

Naslov izvirnika:	Ite, nuntiate … Linee-guida sulle nuove forme di vita e missione nell'Ordine dei frati minori Rim 2014, prenovljeno 2017
Besedilo je pripravilo:	Generalno tajništvo za misijone in evangelizacijo Via di S. Maria Mediatrice, 25 00165 Rim, Italija www.ofm.org
Prevod:	p. Andraž Arko OFM
Naslovnica:	Piero Casentini
Oblikovanje:	OFM Communications Office
	Za interno rabo bratov
Izdala in založila:	Založba Brat Frančišek Prešernov trg 4 1000 Ljubljana
Za založbo:	br. Miran Špelič OFM

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

27-789.32-76(093.2)

ITE, nuntiate --- : smernice za nove oblike življenja in poslanstva v redu manjših bratov / [besedilo je pripravilo Generalno tajništvo za misijone in evangelizacijo ; prevod Andraž Arko]. - Ljubljana : Brat Frančišek, 2023. - (Dokumenti manjših ; 43)

Prevod dela: Ite, nuntiate --- : linee-guida sulle nuove forme di vita e missione nell'Ordine dei frati minori
ISBN 978-961-6873-67-3
COBISS.SI-ID 141052675

Zato pa, vsi bratje,
bodimo zelo čuječi, da ne bi
pod pretvezo kakega plačila ali dela
ali pomoči pogubili ali odvrnili svojo dušo in svoje srce od Boga.
V sveti ljubezni, »ki je Bog« (1 Jn 4,16),
prosim vse brate, tako ministre kakor druge,
naj odstranijo sleherno oviro in opustijo vsakršno zaskrbljenost
in nemir ter po svojih najboljših močeh služijo Gospodu Bogu,
ga ljubijo, častijo in molijo s čistim srcem in neomadeževano dušo,
kakor on sam nad vse želi.

Vedno pripravljajmo v sebi prijetno bivališče njemu,
ki je Gospod, vsemogočni Bog, Oče in Sin in Sveti Duh.

Sv. Frančišek, *Nepotrjeno vodilo 22,25-27*

Predgovor

Najdražji bratje,

naj vam Gospod podari svoj mir!

»*Ite, nuntiate …*«: te besede, ki jih je vstali Gospod Jezus namenil Mariji Magdaleni in drugi Mariji, sveti Matej pa nam jih je posredoval v svojem evangeliju, še danes odmevajo iz praznega groba. So močan poziv nam, kot bratom in »manjšim«, da se z novim prepričanjem odzovemo na evangeljski klic, ki smo ga prejeli. Posledica Gospodovega povabila »Pojdite in sporočite – *Ite, nuntiate,*« je, da skupaj z njim vstanemo ter se napolnimo z zagnanostjo, močjo, predanostjo in ustvarjalnostjo.

V tem duhu veselja in svete novosti vam želim predstaviti gradivo, ki ga je pripravilo Generalno tajništvo za misijone in evangelizacijo in v katerem ponuja smernice za *nove oblike življenja in poslanstva*. Te nove oblike kažejo živo željo, da bi Gospodu vrnili dar naše poklicanosti – tako da bi prepoznavali znamenja časa in s prakso izrazili zavzetost reda za oživitev njegove navzočnosti v današnjem svetu.

Namen te knjižice je osvetliti te *nove oblike* in jih približati vsem bratom, še posebej pa provincialnim ministrom in kustosom, ki imajo nalogo, da razločujejo glede bratov, ki so jim bili zaupani. Poklicani so, da spodbujajo te brate in jih pozorno spremljajo pri ustanavljanju novih bratstev. Smernice so namenjene zlasti vam, dragi bratje, ki ste po navdihu zaživeli v *novih oblikah življenja in poslanstva*, da bi vam te smernice zagotovile podporo, povezanost in jasna merila pri uresničevanju tega, kar gori v vas.

Iskreno se zahvaljujem Generalnemu tajništvu za misijone in evangelizacijo ter članom komisije, ki je pripravila to gradivo – to so bratje Massimo Tedoldi, Arturo Rios Lara, Adriano Busatto, Mario Vaccari, Jacopo Pozzerle and Jacques Jouët – ter vsem, ki so prispevali k njegovi pripravi in dokončanju. Zahvaljujoč našim prevajalcem bo ta knjižica izšla ne le v treh uradnih jezikih reda, temveč tudi v francoščini, portugalščini, nemščini, poljščini in hrvaščini.

Različne *nove oblike življenja in poslanstva* znotraj reda so v smislu priprav in življenjskih izkušenj zajele precejšen obseg; to je jasno in preverjeno dejstvo. Generalne konstitucije (115§2) izražajo željo po njih, močno pa jih je spodbudil tudi Generalni kapitelj leta 2009 (*Nosilci daru evangelija*, naročilo 20), ki si je prizadeval udejanjiti identiteto in novost naše karizme.

Ko vam izročam te smernice, vas vse, dragi bratje, vabim, da z navdušenjem in gorečnostjo gledate našega svetega očeta, papeža Frančiška. Navdihnjeni ob njem, ki je pravi novi evangelizator, bomo lahko odkrili načine našega življenja in poslanstva po evangeliju v Cerkvi in v svetu, ki se nenehno obnavljajo, saj služimo najrevnejšim in tistim, ki živijo na »obrobju« človeštva.

Naj nas na tej poti spremljata, podpirata in za nas posredujeta blažena in uboga Mati našega Gospoda Jezusa in naš serafski oče sveti Frančišek, ko sledimo Njemu, »ki je, ki je bil in ki bo, vsemogočni« (Raz 1,8).

Rim, 20. april 2014

Velika noč, dan vstajenja

Bratski pozdrav,

Br. Michael Anthony Perry, OFM

Generalni minister

Prot. št. 104706

Uvod

To je knjižica, ki se je rodila na ulicah – lahko bi rekli, da je napisana z nogami in ne z roko … napisana z nogami tistih, ki gredo ven, z nogami tistih, ki so poslušali ukaz Križanega: »Frančišek, pojdi!« pa tudi klic gobavca: »Frančišek, pridi!« Napisale so jo noge mnogih avtorjev – bratov, ki so skušali uresničiti izročilo naših številnih lepih, popolnih, a prepogosto pozabljenih dokumentov … Te noge so prehodile pot iz teorije v prakso, od dokumentov h konkretnim stvarnostim. Upale so si. Umazale so se na prašnih cestah našega sveta, da bi širile sporočilo miru in vsega dobrega. Ti bratje, katerih noge hodijo naprej, vsakemu od nas predstavljajo čudovito perspektivo: kako lepo je stopiti iz malega frančiškanskega samostana in se sprehoditi po večjem samostanu sveta! Srečevati se, učiti se, oznanjati, predvsem pa preživljati čas z ljudmi … in se z rokami, ki so neoborožene in majhne, dotikati mesa ljudi, ki živijo v naših mestih, na obrobju, ljudi, ki iščejo smisel, iščejo življenje. Deliti prepričanje papeža Frančiška: »Blagodejno je, če gremo iz sebe, da bi se združili z drugimi« (*Veselje evangelija,* 87), zavedajoč se, da nam to prinaša dobro, saj iti ven k drugim pomeni iti v smeri Kristusa, ki je dobrota v podobi osebe.

Smernice, ki jih berete, so napisali ti bratje z dvema ciljema: pozvati celotno svetovno bratstvo, naj pije iz vedno novih virov karizme, s katero smo bili obdarjeni, da bi se iztrgali iz lenobnosti, ki je posledica blaginje, ki nas mrtvi in zapira; in na nekakšen fotografski način prikazati naš dosedanji napredek, vključno z veseljem in boji, neuspešnimi poskusi in dobrimi rezultati, kar je vse omogočila moč Duha.

Namen teh smernic je preprosto predstaviti:

— kratko zgodovino *novih oblik življenja in poslanstva*; zgodba, v kateri je mogoče zaznati preplet Gospodovega navdiha, odziva posameznega brata in razločevanja ministrov,

— nekaj predlogov, ki izhajajo iz izkušenj tistih, ki skušajo živeti lepoto frančiškanske karizme z globoko željo in zavzetostjo za prenovo osebnega in skupnostnega življenja ter s prizadevanjem, da bi karizmo prevedli v jezik, ki ga govorijo ljudje,

— predlagano sintezo elementov, ki so temelj *nove oblike življenja in poslanstva*, sintezo, ki izvira iz nasprotujoče si in včasih spopadajoče se dinamike med *ad intra* in *ad extra,* med vsakodnevnim vzpenjanjem k Bogu in spuščanjem k bratom in sestram,

— realističen prikaz številnih izrazov *novih oblik* v različnih svetovnih kontekstih; različne izraze potez našega Gospoda, ki ljubi vsa bitja in svet, ki ga je ustvaril s svojimi rokami.

— nekaj skromnih in bratskih predlogov, kako graditi konstruktivne odnose med *novimi oblikami* in življenjem province, zlasti v zvezi s fazo formacije, ki zahteva spremstvo in preverjanje.

Hvaležni smo bratom, ki ob pogostem tveganju, da bi zgolj govorili o utelešenju, namesto tega verjamejo v resničnost Besede, ki je postala meso, Besede, ki nenehno postaja meso danes, v zgodovinskem času in v določenem kraju, kamor nas je postavila Previdnost.

Za nas je privlačnost novega življenja silno močna. Spominja nas, da je identiteta reda manjših bratov novost. Dejansko smo najbolj zares mi takrat, ko v nas vzplamti novost Svetega Duha.

Skupaj zaupajmo napredek teh *novih oblik* novemu življenju vstalega Gospoda, da bo v nas in v vseh naših bratstvih zaigralo veselje »Aleluje!« novega življenja!

Zdaj imamo dva nova svetnika, papeža Janeza XXIII. in papeža Janeza Pavla II.: naj nam njuna družba pomaga, da bomo pripravljali *v sebi prijetno bivališče njemu, ki je Gospod* (sv. Frančišek, FNPV XXII): dom, v katerega bo lahko vstopil vsak in se tam srečal z njegovim usmiljenim obličjem, ki je vedno čudovito novo!

Rim, 27. aprila 2014
Na drugo velikonočno nedeljo
ali nedeljo Božjega usmiljenja

Br. Massimo Tedoldi

Generalni tajnik
za misijone in evangelizacijo

1.
Novo vino v nove mehove

»Zapomnimo si: Jezusovega evangelija
ni mogoče oznanjati
ne da bi pri tem konkretno pričevali z lastnim življenjem.

Tisti, ki nas poslušajo in opazujejo,
morajo v naših dejanjih videti to,
kar slišijo iz naših ust,
in tako dati slavo Bogu!

Zdaj razmišljam o nasvetu,
ki ga je sveti Frančišek Asiški dal svojim bratom:
»Pridigajte evangelij in če bi bilo nujno, tudi z besedami.«

Pridigati, oznanjati s svojim življenjem, s svojim pričevanjem.
Neskladnost pastirjev in vernikov med tistim, kar govorijo in delajo,
med besedami in načinom življenja,
spodkopava verodostojnost Cerkve.«

Papež Frančišek, homilija na tretjo velikonočno nedeljo,
bazilika sv. Pavla zunaj obzidja,

14. aprila 2013

1.1 Pregled naše najnovejše zgodovine

»Današnji človek raje posluša pričevalce kakor pa učitelje, če pa posluša učitelje, jih zato, ker so pričevalci.«

Pavel VI., *O evangelizaciji današnjega sveta* 41

V obdobju obnove po koncilu so se v našem redu rodila nova bratstva, ki so nova po svoji sestavi, lokaciji, načinu življenja in ciljih. V želji, da bi bili bolj zvesti svojemu izvoru in se odzvali na to, kar od nas pričakujeta Cerkev in svet, je bilo močno čutiti poziv k pristnejšemu življenju po evangeliju. V teh okoliščinah se je med letoma 1960 in 1980 pojavilo gibanje »malih bratstev«.[1] Izbira življenjskega načrta, ki je temeljil na evangeljskih vrednotah, je vodila k izstopu iz samostanskih struktur, k delu za lastno preživljanje in delitvi skupnega življenja z vsemi možmi in ženami, začenši z najrevnejšimi in najbolj odrinjenimi na robu družbe. To gibanje je rodilo različne izkušnje, ki pa so se po nekaj letih skoraj vse končale. V praktičnem smislu so številne ovire preprečevale, da bi ti projekti dosegli popolno uresničitev: motivacija zanje je bila morda preveč idealistična ali ideološka; težko je bilo ohranjati zdravo napetost med skrbjo za vsakdanje življenje in molitveno življenje v bratstvu na eni strani ter na drugi z odzivanjem na zahteve zunanjih obveznosti, predvsem tistih, povezanih z delom (ki je bilo pogosto plačano).

V zadnjih dvajsetih letih se je to iskanje nadaljevalo in bilo plodno. Zdaj se proces manj ukvarja s sociološkimi zahtevami in manj verjetno je, da bo zdrsnil v ideologijo; osredotoča se na radikalno življenje po evangeliju, ki lahko postane znamenje in pričevanje o Božjem kraljestvu za naše sodobnike. Vpliv dokumentov Cerkve in reda je povzročil, da se osrednja motivacija projektov giblje v smeri evangelizacije, ne da bi pri tem pozabili, da je bratsko življenje na način kot manjši vir vsakega pravega poslanstva. Prišli smo do spoznanja, da se soočamo s povsem novimi vprašanji in spremenjenimi razumevanji, ker je postmoderna, zlasti na evropski celini, temeljito spremenila številne kulturne paradigme. Poleg tega smo jasno zaznali, da jezik, simboli, lokacije in načini, s katerimi smo do tedaj skušali izraziti svojo obliko življenja, niso več ustrezni. Čutili smo odgovornost, da je treba karizmo vedno bolj osmisliti, da bi naš način življenja ponovno pridobil lastnosti, kot so preglednost, pričevanje in evangeljska moč, da bi postal preroško znamenje.

1 Prim. Poročilo br. Thaddéeja Matura na seminarju v Assisiju (20. – 24. marec 2006): *Iz Porciunkule v Evropo: nove frančiškanske perspektive.*

V tem času so številni bratje doživeli izkušnje, ki so jim dale vedeti, da jih Gospodov Duh vodi k novim načinom dojemanja, razmišljanja in drznosti. Poleg tega so številni bratje ugotovili, da so *nove oblike* konkreten izraz njihove želje po prenovi in oživitvi posvečenega življenja. Do tega je prišlo v kontekstu težav, ki so jih doživljali na duhovni, osebni in skupnostni ravni zaradi vpliva, ki ga imajo naše »zgodovinske« strukture na način, kako sledimo našemu Gospodu Jezusu Kristusu.

Ena od izkušenj, ki je močno vplivala na iskanje *novih oblik,* je izkušnja popotništva. Bratstvo na poti je konkreten način, kako radikalno živeti evangelij, biti znamenje in priča vrednot Božjega kraljestva za naše sodobnike. Gre za misijonsko bratstvo, ki »ponovno udejanja enega od vidikov frančiškanskega življenja, tako da izmenično živi v molitvi, brez denarja, v brezdomstvu ali beračenju, da bi pričevalo o *Christi vivendi forma.*«[2]

Pravzaprav se je med srečanjem, na katerem je potekala evalvacija popotnega misijona po rimskih ulicah (februarja 2005) in na katero je bil povabljen generalni tajnik za evangelizacijo, porodila zamisel o evropskem srečanju s posebnim ciljem izmenjave izkušenj in spodbujanja iskanja morebitnih novih poti za prihodnost. Pozneje so bila organizirana še druga srečanja, ki so vsa veliko prispevala k razmišljanju o Novih oblikah.[3] Ena glavnih koristi teh seminarskih srečanj je bila izmenjava različnih izkušenj, tudi tistih zunaj reda manjših bratov. Ko so se primerjale različne življenjske izkušnje, je bilo mogoče prepoznati skupne dejavnike, značilnosti, ki so predstavljale »novost«, ki jo je bilo mogoče najti v različnih bratstvih. Prav tako je bilo pomembno, da je bila različnost teh izkušenj izhodišče za primerjavo praktičnih odzivov na neizogibne napetosti med bratskimi in osebnimi življenjskimi načrti; med življenjem *ad intra* in *ad extra*; med novimi načini življenja in tradicionalnimi bratstvi; pa tudi med dolžnostmi posameznega brata na provincialni ravni in bratskim projektom. Ena od pozitivnih izkušenj, ki je nastala na srečanjih, je bila sinergija med brati na terenu in vodstvom reda. Srečanj, ki jih je organiziral generalni tajnik za misijone in evangelizacijo (SGME), so se namreč vedno udeležili generalni minister br. José R. Carballo in več generalnih definitorjev ter bratje z zelo različnimi izkušnjami. Na različnih seminarjih je bilo pripravljenih več skromnih virov, ki so bili izredno koristni, saj so bratom celotnega reda omogočili, da so dojeli in razumeli duha in pomen *novih oblik.*[4] V sklepnih sporočilih so srečanja vedno upoštevala različne ravni reda – provincialno in med-

2 Iz projekta potujočega bratstva, prim. *Od znamenj časov do časa znamenj. Pričevanja.* Generalna kurija OFM, 2002, 30-34.

3 1. seminar: Assisi, od 20. do 24. marca 2006; 2. seminar: Assisi, 20. – 24. marec 2006; Frascati (Rim), 7. – 10. januar 2009; 3. seminar: Sassone (Rim), 2. – 6. maj 2011; 4. seminar: Greccio, 4. – 8 . marec 2013.

4 *1. priročnik: Od Porciunkule do Evrope* (2006) in *Nove poti za frančiškanov v Evropi* (2009); prim. tudi zaključni Dokument 3. evropskega srečanja o *novih oblikah* evangelizacije in novih bratstvih, Sassone (2011).

provincialno (sodelovanje med sosednjimi provincami), konference provincialnih ministrov – in se posebej osredotočila tudi na Evropo (kar je treba še naprej razvijati, zlasti glede prakse). Kot enega od pozitivnih rezultatov seminarjev vidimo rojstvo evropskega misijonskega bratstva v Palestrini, ki je podrejeno generalnemu ministru. Ta poseben projekt si prizadeva živeti »novost« in želi skupaj z brati, ki pripadajo različnim provincam, sprejeti, olajšati in pomagati usmerjati načrte in »sanje« tistih bratov, ki bi radi bili del *novih oblik*.

Na tej poti je postajalo vedno bolj jasno, da je naša poklicanost dar in ne pravica, ki nam jo uspe doseči ali ki jo moramo od kogar koli zahtevati. Je dar, ki lahko dobro uspeva v običajnih okoliščinah in bratstvih naših provinc. Ta dar sprejemamo kot klic k večji skladnosti življenja in se zavedamo, da prav »Gospodov Duh in njegova sveta dejavnost«,[5] ki deluje v nas, to omogočata.

V zadnjem času se zdi, da nas tudi cerkveno učiteljstvo spodbuja, naj nadaljujemo pot k prenovi svojega življenja, ki jo doslej že izvajamo: »*Medtem ko je družina varuh svetosti življenja pri njegovem izvoru, je posvečeno življenje, ker je poklicano, da se upodobi po Kristusu, varuh končnega, polnega in radikalnega smisla življenja*.«[6] Edina stvar, ki je potrebna za tiste, ki so izpovedali, da bodo živeli *sine proprio*, je, da dejansko živijo po evangeliju. Ta dar se vedno pokaže kot večji od naših osebnih želja in projektov.

5 Prim. sv. Frančišek, *Potrjeno Vodilo,* X.

6 *»Pričevanje posvečenih oseb, kot priznava sinoda, ima eshatološki pomen. Posvečene osebe ste priče ›smisla človeškega bivanja, ki ga vidimo s onstran-zemeljske perspektive,‹ in vaše življenje, ker je ›popolnoma posvečeno njemu [Gospodu] v prakticiranju uboštva, čistosti in poslušnosti, je znamenje prihodnjega sveta, zaradi katerega bo vsako dobro na tem svetu postalo relativno.‹«* Prim. *Poročilo italijanskih škofov za 17. svetovni dan posvečenega življenja (2. februar 2013)*, v katerem je citirano *Poročilo sinode o novi evangelizaciji Božjemu ljudstvu* s sinode o novi evangelizaciji (26. oktober 2012, št. 7).

1.2 »Novo« … v kakšnem smislu in zakaj?

»Potrebna je nova evangelizacija! Nova v svoji gorečnosti, v svojih metodah in izrazih.«

Sv. Janez Pavel II., *Govor na XIX. skupščini CELAM*, 9. marec 1983, 3.

V zadnjih desetletjih se je beseda »novo« pogosto pojavljala tako v nagovorih kot v običajnih razpravah. V svojem gorečem iskanju novega odnosa med Cerkvijo in sodobnim svetom je II. vatikanski koncil želel dati »nove odgovore na nove probleme«, se »zateči k novemu načinu predstavljanja stvari«[7] in s tem doseči »nov krščanski humanizem«[8] ter nakazal, da je dvojno gibanje duhovne prenove in prilagoditve sodobnemu svetu model prenove v Cerkvi.[9] Kasnejši spisi cerkvenega učiteljstva so šli v isti smeri »novosti«[10] in pripeljali do znamenite izjave Janeza Pavla II., po kateri mora biti evangelizacija danes »*nova v svoji gorečnosti, v svojih metodah in izrazih.*«[11] Nedavno je Benedikt XVI. poleg ustanovitve novega dikasterija[12] v ta namen želel posvetiti zasedanje škofovske sinode temi nove evangelizacije. Sklepno sporočilo zasedanja predstavlja dve komponenti: duhovno prenovo *ad intra* in oznanjevanje *ad extra*, ki sta potrebni smernici za celotno evangelizacijo.[13]

Pravzaprav je »novost«, o kateri se tako pogosto govori v zadnjih desetletjih, značilnost vsakega krščanskega življenja: je sad nenehnega spreobrnjenja, ki nas dela nove – tako v naših srcih kot v naših odnosih – in vodi k večjemu sprejemanju Gospoda ter bratov in sester, ki hodijo z nami v času in prostoru. »Novo« je

7 Janez XXIII., *Gaudet mater ecclesia*, govor ob odprtju koncila, 11. oktober 1963. Ta govor je bil opredeljen kot »manifest novih časov«.

8 Pavel VI., Govor ob sklepu koncila, 7. december 1965.

9 Kot jasno izraža *Odlok o času primerni prenovi redovniškega življenja* (*Perfectae caritatis*), 2: »Prilagoditev in prenova redovnega življenja vključujeta tako stalno vračanje k virom vsega krščanskega življenja in k prvotnemu duhu ustanov in k njihovemu prilagajanju spremenjenim razmeram našega časa.«

10 Janez Pavel II., *Posvečeno življenje*, 1996, govori o tem, da je treba najti »nove odgovore na nova vprašanja današnjega sveta,« (PŽ 73) in o »izdelavi in uresničitvi novih načrtov evangelizacije za današnje okoliščine« (73).

11 Janez Pavel II., *Govor na XIX. na skupščini Celam*, Port-au-Prince, 9. marec 1983, št. 3.

12 Benedikt XVI., Motuproprij *Ubicumque et semper*, s katerim je ustanovil Papeški svet za pospeševanje nove evangelizacije, 21. september 2010.

13 »Spremenjene družbene, kulturne, gospodarske, politične in verske okoliščine nas pozivajo k nečemu novemu: živeti izkušnjo vere v skupnosti in na prenovljen način oznanjati«, 12. redno generalno zasedanje škofovske sinode, 7. – 28. oktober 2012, Sporočilo Božjemu ljudstvu, 2.

zvesto učenčevstvo v šoli Učitelja, ki zatrjuje, da bo naredil »vse novo«;[14] je tista dinamika, ki »*slišali ste, da je bilo rečeno …*« spreminja v »*… jaz pa vam pravim.*«[15] Notranji in zunanji vidik »novega« sta tako neločljiva kot korenina in njen sad. Preobrazba srca tako zajema vse odnose in dejavnosti, ki sestavljajo naše življenje z drugimi, tako v naših bratstvih kot pri našem pastoralnem delu.

Da bi bilo »novo« pristno, je vedno potrebna interakcija med preteklostjo z bogato dediščino in prihodnostjo, ki prinaša številne spremembe, ki jih lahko občutimo tudi v sedanjosti. Zato »novo« združuje spomin in preroštvo ter povezuje vrnitev k virom s hrepenenjem po prihodnosti in željo po končnem cilju (zato naše izročilo uporablja besedo »*novissima*« [najnovejše = poslednje reči], ko govori o resničnostih, ki nas čakajo). V letih po koncilu so se pokazale nevarnosti, povezane s težnjo po poudarjanju enega vidika na škodo drugega. Po eni strani obstaja nevarnost nekakšnega arheološkega in samoreferenčnega vračanja k preteklosti in njenim običajem, po drugi strani pa nepremišljenega preloma s preteklostjo, ki lahko uniči korenine krščanskega življenja. Gospod sam nakazuje ravnovesje, ki ga je treba doseči, ko pravi o sebi: »Jaz sem Alfa in Omega, govori Gospod Bog, on, ki je, ki je bil in ki pride, vladar vsega« (Raz 1,8). Obleči se moramo v Kristusa, obleči »novega človeka« (Ef 4,24; prim. Kol 3,10). Na ta način je prihod novega harmonična dinamika med alfo in omego, med začetkom in koncem, med spominom in preroštvom.

Pot, ki jo je Cerkev ubrala v iskanju »*novega*«, je jasno razvidna iz naših Generalnih konstitucij in dokumentov reda.[16] V našem bratstvu izraz *nove oblike življenja in poslanstva*[17] zagotovo vedno pomeni, da notranja prenova, vsakodnevno spreobrnjenje in bratsko življenje *ad intra* niso nikoli ločeni od našega evangelizacijskega poslanstva, ki je »utelešeno« in »umeščeno« v današnji zgodovinski čas. Ko se je sveti Frančišek odločil »delati pokoro«,[18] mu je to vedno dajalo nov pogled, da je videl, komu naj bo namenjeno njegovo oznanjevanje, pa tudi novo srce, da je sprejel vse, začenši z gobavci in revnimi njegovega časa, vse tiste, ki doživljajo uboštvo v odnosu do Boga in do materialnih stvari. V »*novih oblikah*« je posebej poudarjeno bratsko življenje, ki je »prvo in sijajno pričevanje za evangelij«[19] in je

14 »Glej, vse delam novo!« (Raz 21,5).

15 Mt 5,21-22; 27-28; 33-34; 38-39; 43-44.

16 GK 115 § 2: »*Da bi bilo naše bratstvo preroško pri opravljanju evangelizacijskega dela, naj bo bratom srčna zadeva zaživeti frančiškansko karizmo v novih oblikah* (novis formis charisma franciscanum vivere) *v skladu z mišljenjem Cerkve in v povezanosti z življenjem bratstva*.« Prim. Sklepni dokument generalnega kapitlja, 2009, *Nosilci daru evangelija* (NDE), v katerem naročilo 20 spodbuja »Nove pobude«.

17 V zvezi s temi bratstvi se običajno uporabljajo naslednji izrazi: *nove oblike, nove oblike življenja in poslanstva, nove oblike bratskega življenja in evangelizacije, nova misijonska bratstva, vključena bratstva*.

18 *FOp 1*

19 GK 87 § 2; prim. GK 84.

zato »prvi način evangelizacije«.[20] Da bi lahko izražali odprtost za evangelij, želijo v bratstvu ohraniti duha molitve in pobožnosti ter upajo, da bodo zgradili resnične in globoke bratske vezi, živeli kot manjši in z navdušenjem za oznanjevanje evangelija. Evangelizacijsko poslanstvo »*novih oblik*« lahko najde trdno podlago za prenovo le, če navzven oznanja to, kar živi od znotraj. V tem procesu prenove je še posebej pomembna stalna formacija – ceniti jo je treba kot stalen klic in spodbudo k novosti evangeljskega življenja.

Različne nove oblike misijona *ad extra* predstavljajo raznovrsten nabor odgovorov na nujno potrebo, da se srečamo z možmi in ženami našega časa tam, kjer so; da se približamo vsem ljudem, še posebej zapostavljenim; da uresničimo tisti »*Frančišek, pojdi!*«, ki nam ga danes nenehno ponavlja Križani, hkrati pa izostrimo sluh, da bi slišali klic svojih bratov in sester: »*Frančišek, pridi!*«; da zasejemo upanje in hrepenenje po novem nebu in novi zemlji.[21] To vključuje občutljivost za predstavljanje evangelija v jeziku našega časa; zahteva pogum za premislek o strukturah, ki pogosto ovirajo naš napredek; vključuje drznost, ki je značilna za tiste, ki živijo v novosti Duha.

Beseda *novo* ni postavljena v nasprotje tradicionalnim oblikam evangelizacije, ampak jih dopolnjuje v smislu »oboje in hkrati«[22] – čeprav je treba novemu dati posebno mesto v današnjih spremenjenih družbenih in cerkvenih okoliščinah,[23] kjer so postala znamenja časa očitna. Dvatisočletna zgodovina Cerkve kaže, da je misijonska evangelizacija vedno »prevzemala nove oblike in uporabljala nove strategije glede na različne kraje, razmere in zgodovinska obdobja.«[24] Ta izjava nam daje dodatno spodbudo za nenehno prenovo.[25]

Nove oblike življenja in poslanstva želijo ponovno pregledati frančiškanske vire, ki so vedno sveži in novi, da bi se navzeli izvirne karizme svetega Frančiška, »novega človeka«,[26] človeka prihodnosti. Viri nas bodo navdihovali in spodbujali, da bomo lahko razvili nove načine delovanja, nove modele in sloge evangelizacije, nove misijonarske strategije.

---

20 GK 89 §1. Prim. tudi *Nosilci daru evangelija,* 27: »*Vedno je bratstvo tisto, ki evangelizira*« (prim. tudi št. 28).

21 »*Nova nebesa in novo zemljo*« (2 Pt 3,13); »*Nato sem videl novo nebo in novo zemljo*« (Raz 21,1).

22 *Nosilci daru evangelija,* 17: »*Ena od oblik evangelizacije inter gentes, v katero so vključeni številni bratje, je t. i. ›tradicionalna‹ evangelizacija, ki jo še naprej spoštujemo in nikakor ne zanika novih oblik evangelizacije ali jim nasprotuje.*«

23 *Nosilci daru evangelija,* 20: »Ne da bi zanemarjali dejavnosti običajne evangelizacije, je treba dati prednost novim pobudam.«

24 Benedikt XVI., *Ubicumque et semper* – Motuproprij o ustanovitvi Papeškega sveta za pospeševanje nove evangelizacije.

25 Kot je navedeno pod št. 13 v koncilskem odloku *Perfectae caritatis*, v katerem je izražena želja, da bi se zaobljuba uboštva pričevala v novih oblikah: »novis formis exprimatur.«

26 3Cel 1,1; LegM 12,8.

V tem zgodovinskem trenutku, ko se red spopada s prestrukturiranjem in njegovimi težavami, se moramo vedno spominjati, da bo »reorganizacija ustvarjalna in vir preroških znamenj, če bo skrbela za napovedovanje novih načinov navzočnosti – četudi v majhnem številu –, da bi se odzvali na nove potrebe, zlasti na najbolj zapuščenih in pozabljenih območjih.«[27]

27 *Bratsko življenje v skupnosti*, CICLSAL 1994, 67. Prim. Benedikt XVI., avdienca 13. januarja 2010: *»Čeprav tudi danes živimo v družbi, v kateri ›imeti‹ pogosto prevladuje nad ›biti‹, smo zelo občutljivi za zglede uboštva in solidarnosti, ki jih s svojimi pogumnimi odločitvami ponujajo verniki. Tudi danes ne manjka podobnih projektov: gibanj, ki resnično izhajajo iz novosti evangelija in ga živijo z radikalnostjo v današnjem času ter se izročajo v Božje roke, da bi služili bližnjemu. Kot je v Evangelii nuntiandi spomnil Pavel VI., svet z veseljem prisluhne učiteljem, če so tudi pričevalci. To je nauk, ki ga pri nalogi širjenja evangelija ne smemo nikoli pozabiti: če hočemo biti ogledalo, ki odseva Božjo ljubezen, moramo najprej živeti to, kar oznanjamo.«*

2.
Nove oblike življenja in poslanstva

»Naj nam Gospod da to svobodo,
da bomo lahko vstopili v svetišče,
kjer je on duhovnik, ki posreduje za nas,
in vse, kar bomo prosili Očeta
v njegovem imenu, nas bo uslišal.
Naj nam da tudi pogum,
da gremo v tisto drugo ‚svetišče',
kjer so rane naših
bratov in sester v stiski, ki trpijo,
ki še vedno nosijo križ
in še niso zmagali, kot je zmagal Jezus.«
(Papež Frančišek, *Homilija v Domu svete Marte*, 11. maj 2013)

2.1 Na poti k skupni identiteti. Smernice

»Ko se sam zavzemam za skrbi svojih častitljivih predhodnikov, menim, da je primerno ponuditi ustrezne odgovore, da bi se celotna Cerkev, ki se pusti prenavljati moči Svetega Duha, sodobnemu svetu predstavila z misijonarskim zagonom in tako spodbujala novo evangelizacijo.«

(Benedikt XVI., *Apostolsko pismo v obliki motuproprija* Ubicumque et semper, *o ustanovitvi Papeškega sveta za pospeševanje nove evangelizacije*, 21. september 2010).

Med srečanji in seminarji so postali jasnejši ključni elementi »*novih oblik*«, prednostni vrstni red teh elementov in potreba po harmoničnem odnosu med njimi. Na seminarju v Frascatiju leta 2009 so se bratje dogovorili o sedmih smernicah, ki so ključne za vzpostavitev *nove oblike* evangeljske navzočnosti. V letih, ki so sledila, so ta merila ne le potrdili kot veljavna, ampak so jih tudi nenehno poglabljali v okviru posameznih bratskih skupnosti, pa tudi na srečanjih in več seminarjih, ki smo jih omenili zgoraj.

Generalni kapitelj leta 2009 (sklep 13) je želel spodbujati frančiškanski pristop k evangelizacijskemu poslanstvu bratov in do neke mere prevzel in uporabil smernice, ki so nastale na prejšnjih seminarjih. Pomembno soglasje je bilo mogoče najti tudi v rezultatih interdisciplinarne študije o stanju reda, v kateri je večina anketiranih bratov zahtevala večji poudarek na duhovnem življenju, bratskem občestvu, odprtosti do ljudi, sodelovanju z lokalno Cerkvijo ter delitvi našega poslanstva z laiki in s frančiškansko družino.[28] Nazadnje je bilo na seminarju v Grecciu leta 2013 poudarjeno, da mora vsaka »*nova oblika*« ceniti pastoralno skrb za poklice in formacijo ter negovati odnose s frančiškansko družino in laiki.

28 Raziskavo je v letih 2012-2013 izvedel don Renato Mion SDB na vzorcu približno 1400 bratov. Poglobljeno analizo rezultatov te ankete so nato opravili generalni definitorij in vodstvo kurije ter odbor, ustanovljen za izdelavo interdisciplinarne študije o položaju reda, kot je zahteval generalni kapitelj leta 2009 (*Nosilci daru evangelija*, 14).

Seminar, ki je leta 2011 potekal v karmelu Sassone (Rim), je v svojem zaključnem poročilu zahteval, da se pripravijo smernice za *nove oblike* življenja in poslanstva, da bi določili njihove bistvene značilnosti in z njimi seznanili enote reda ter tako spodbudili spodbujanje in ustanavljanje »*novih*« bratstev. V nadaljevanju sledi povzetek seznama glavnih značilnosti:

1. *Poglavitno je molitveno življenje in dejavno poslušanje Božje besede* (vsakodnevna ali tedenska »*lectio divina*«; ena ura osebne molitve na dan; »kontemplativna« molitev brevirja);

2. *Spodbujanje globokih, pristnih bratskih odnosov, ki bodo jasno pričali o življenju v bratstvu* (pogosti bratski kapitlji; vsakodnevne priložnosti za pogovor, ki jih je treba ohranjati z disciplino pri uporabi komunikacijske tehnologije – kot so internet, mobilni telefoni in televizija);

3. *Življenjski slog, za katerega so značilni zmernost in preprostost, majhnost in pričevanje* (kar se kaže v konkretnih načinih, kot so na primer: fizično delo / delo s svojimi rokami, kot je to želel sveti Frančišek; udeležba pri hišnih opravilih in vzdrževanju hiše, po možnosti brez zaposlovanja osebja; prizadevanje za materialno samooskrbo);

4. *Sprejemanje ljudi in deljenje svojega življenja z njimi; predvsem z ubogimi* (biti odprt za ljudi);

5. *Zagotavljanje, da naše evangelizacijsko poslanstvo ohrani značilnosti, kot so: odprtost za misijone* inter gentes; *biti na poti; prisotnost na neznanih, težkih in tveganih krajih; bližina s tistimi, ki so najbolj revni, trpeči in izključeni; biti pripravljen za iskanje novih oblik evangelizacije; delovati na način »vključenih«*[29] *bratstev* (iz redovnega samostana v samostan sveta);

6. *Biti v občestvu s krajevno Cerkvijo* (predvsem pričevati kot bratje in manjši);

7. *Pripravljenost za dejavno sodelovanje z laiki in s frančiškansko družino* (tako na medprovincialni in mednarodni ravni kot tudi med različnimi bratstvi, obenem pa se povezovati z evropskim misijonskim bratstvom v Palestrini in z Generalnim tajništvom za misijone in evangelizacijo).

29 Prim. *Nosilci daru evangelija* 20: »Ne da bi se zanemarile dejavnosti redne evangelizacije, naj se daje prednost novim pobudam. Za pospeševanje misijonarske in evangelizacijske razsežnosti s posebno pozornostjo do mejnih krajev in z novimi oblikami popotne evangelizacije in ›vključenih‹ bratstev, naj generalni definitorij z vključevanjem zadevnih konferenc, pospešuje tipično frančiškanske formativne poti skupaj za brate in laike.«

2.2 Harmonično življenje

»Ponovno oznanilo podarja verujočim, tudi mlačnim in tistim, ki ne živijo po veri, novo veselje vere in evangelizacijsko rodovitnost. V resnici je središče oznanila in njegovo bistvo vedno isto: Bog, ki je razodel svojo neskončno ljubezen v umrlem in vstalem Kristusu. … Vsakokrat, ko se skušamo vrniti k izviru in ponovno pridobiti izvirno evangeljsko svežino, se pokažejo nove poti, ustvarjalni načini, druge izrazne oblike, zgovornejša znamenja in besede z bogatim prenovljenim pomenom za sedanji čas. V resnici je vsaka pristna oznanjevalna dejavnost »nova«.

(Papež Frančišek, *Veselje evangelija*, 11)

Dejstvo, da bratje opredelijo osnovna merila za začetek *nove oblike* življenja in služenja, ne pomeni, da se s tem izognejo vsakodnevnim izzivom, ki so povezani z usklajevanjem teh temeljnih elementov. Jasno je, da so te smernice soodvisne in da se bodo morale medsebojno povezati v harmonično sinergijo, ki je posledica delovanja Svetega Duha v nas. Seveda bodo različne vrste »*novih oblik*« poudarjale enega ali drugega od teh elementov, odvisno od navdiha, ki stoji za določeno »*novo obliko*«.

Vidimo lahko torej nekaj izzivov, ki jih prinaša potreba po udejanjanju različnih vidikov, od katerih se nekateri lahko zdijo protislovni. Toda prizadevanje za premagovanje teh nasprotij je pravzaprav nenehno iskanje Božje volje in prav to je tisto, kar bo prineslo osebno in skupnostno spreobrnjenje. Prvi sklep generalnega kapitlja iz leta 2009 pojasnjuje ta proces. Ta sklep nas poziva, naj živimo pet prednostnih nalog reda (življenje z Bogom; bratstvo; biti manjši; evangelizacija; formacija) v duhu našega poslanstva. To vodi k dinamičnemu prepletanju, v katerem se vsaka od prednostnih nalog poveže v odnosu z drugimi – medtem ko v celoti skupaj tvorijo osnovo za oznanjevanje evangelija »*ad intra in v okviru odprtosti za svet*«.[30]

30 *Nosilci daru evangelija* 20: [Vodstvo naj] »*ponovno predloži* Prednostne naloge *v ključu evangelizacijskega poslanstva in pod vidikom odprtosti svetu, da bodo še naprej temeljne vrednote, na katere se sklicuje pri animaciji našega življenja in poslanstva v prihodnjih letih.*«

- Prvi kriterij, ki se nanaša na prvenstvo Boga, nedvoumno potrjuje, da je živa povezanost z Gospodom prek osebne in skupnostne molitve ter vsakodnevnega stika z Besedo v središču vsake »*nove oblike*«. To temeljno načelo pomeni, da si mora učenec pred vsako apostolsko dejavnostjo vzeti čas za premor. Kontemplacija in poslanstvo morata biti v skladu z načelom papeža Frančiška, da smo vedno misijonarski učenci.[31]
- *Spodbujanje globokih in pristnih bratskih odnosov zahteva, da čas svobodno namenimo gradnji bratstva*, ki je najpomembnejše okolje, v katerem rastemo kot bratje, kristjani in manjši bratje.[32] V ravnovesju je treba ohranjati naslednje: bratski odnosi / osebni odnos z Gospodom; življenje v bratstvu / apostolsko življenje; odnosi *ad intra* med brati / stiki *ad extra*. Dejansko je treba obravnavati tudi naslednja vprašanja: iskanje uspešnega ravnovesja med izvrševanjem oblasti in bratskim dialogom; med osebnimi načrti in načrti bratstva; med projekti bratstva in potrebami krajevne Cerkve. V bratstvih z mednarodno komponento je treba upoštevati tudi različne jezike in kulture, saj te močno vplivajo na bratske odnose.
- Življenjski slog, za katerega sta značilni zmernost in preprostost, nam omogoča, da živimo svoj poklic »manjših« na način, ki nas opredeljuje kot sinove sv. Frančiška. Naše življenjsko pričevanje postane očitno, še preden ga razglašamo z besedami. Globoko prepričanje, da moramo biti najprej evangelizirani, preden postanemo evangelizatorji,[33] pomeni, da si nenehno prizadevamo imeti srce učenca, živeti v svobodi in ponižnosti, z globokim zavedanjem glede potrebe po stalnem spreobrnjenju. Vsak dan nas življenje »manjših« izziva, da poglobimo vidike svojega življenja: Kako zagotoviti ravnotežje glede časa in moči, ko gre za fizično delo, samostanske dolžnosti in predanost misijonskemu oznanjevanju; kako združiti željo po življenju v uboštvu s potrebo po zaslužku, da bi bili samozadostni; kako se spopasti s konfliktom med preprostim načinom življenja in življenjem v velikih zgradbah, ki potrebujejo vzdrževanje in zaposlene – hkrati pa biti prepričani, da morajo naše zgradbe kazati evangeljske vrednote in jih ne zakrivati ter da potrebujejo spreobrnjenje tako kot naša življenja;[34] med življenjem na potovanju, ki je po svoji naravi negotovo, in udobnim živ-

31 Papež Frančišek, *Veselje evangelija*, Apostolska spodbuda, 2013, 120: »Ne govorimo več, da smo ›učenci‹ in ›misijonarji‹, ampak, da smo vedno ›misijonarski učenci‹.«

32 Prim. GK 39.

33 »*Kot nositeljica evangelizacije začne Cerkev s tem, da evangelizira sama sebe*« (Pavel VI. *O evangelizaciji današnjega sveta*, 15).

34 *Plenarni svet reda manjših bratov*, Guadalajara (Mehika), 29: »*Uniformnost in pretirana stabilnost določenih struktur v času in prostoru kažejo na odsotnost evangelijskega značaja.*«

ljenjem, ki nas čaka, ko se vrnemo v samostan; med radikalnim klicem našega frančiškanskega poklica in finančno odvisnostjo od province.[35]

- Bratstva je treba opozoriti tudi na potrebo po doseganju pravega sorazmerja med gostoljubnostjo, ki jo nudijo naše hiše, in zahtevami bratskega življenja – in tudi na to, da lahko zapustijo hišo in se odpravijo na pot.
- Poleg tega je treba skrbno spremljati vsako sodelovanje s krajevno Cerkvijo, da bo resnično izražalo našo karizmo manjših bratov in da bo papežev poziv »revna Cerkev za revne ljudi« postal tudi naš.[36]
- Nenazadnje: strinjamo se, da je uporaba komunikacijskih sredstev lahko dobra in koristna, vendar se zavedamo tudi potrebe po skrbni disciplini na tem področju, da bi lahko resnično živeli v bratstvu s Cerkvijo in z vsem svetom.

35 Neprestano imejte v mislih: »*Kultura blaginje nas omamlja*« (Papež Frančišek, *Veselje evangelija*, 54).

36 Papež Frančišek, *Veselje evangelija* 198.

2.3 Mnogi obrazi enega načina življenja; raznolikosti »*novih oblik*«

»Ustanove posvečenega življenja in družbe apostolskega življenja so bile vedno preroški glas in živo pričevanje o novosti, ki je Kristus, o prilagajanju tistemu, ki je postal ubog, da bi mi postali bogati po njegovem uboštvu. To ljubeče uboštvo je solidarnost, delitev in dobrodelnost ter se izraža v skromnosti, prizadevanju za pravičnost in veselju do bistvenega, da bi se obvarovali materialnih malikov, ki zameglujejo pristni smisel življenja. Teoretično uboštvo ni potrebno, temveč uboštvo, ki se ga naučimo, ko se dotaknemo telesa ubogega Kristusa, v ponižnih, revnih, bolnih in otrocih.

Tudi danes bodite za Cerkev in svet oporišča v skrbi za vse uboge in za vso materialno, moralno in duhovno revščino ter zgled v premagovanju vsake oblike egoizma z logiko evangelija, ki nas uči zaupati v Božjo previdnost.«

(Papež Frančišek, *Sporočilo svetega očeta udeležencem mednarodnega simpozija na temo »Upravljanje cerkvenih dobrin ustanov posvečenega življenja in družb apostolskega življenja za služenje človeštvu in za poslanstvo Cerkve«, ki ga je organiziral CICLSAL 8. in 9. marca 2014 na Papeški univerzi Antonianum*)

Kot odgovor na Božji klic ter potrebe Cerkve in družbe so *nove oblike* bratstev dobile različne značilnosti. Vse imajo svoj izvor v Bogu, ki deluje v srcih bratov v različnih časih in krajih, in jih lahko razvrstimo v naslednje kategorije:

- *Bratstva, ki bivajo v tradicionalnem samostanu.* To je učinkovit model za posredovanje pomembnih vrednot »*novih oblik*« velikemu številu bratov v redu. Čeprav se ta bratstva glede preprostega in zmernega življenja ter zagotavljanja kraja bratskega gostoljubja ne razlikujejo preveč, pa imajo posebne značilnosti:

— preprost, običajen življenjski slog s poudarkom na pričevanju kot manjši,

— posebna pozornost je namenjena uporabi sodobnih pristopov in jezika,

— odprtost za sodelovanje z redovniki in laiki,

— kraj sprejemanja duhovnikov in redovnikov, ki potrebujejo duhovno spremstvo,

— kraj sprejemanja ljudi z duhovnimi ali materialnimi težavami,

— gostoljubnost do migrantov,

— poskus novih načinov »misijonarjenja«.

- *Vključena bratstva* – v obrobnih predelih mest.
- *Bratstva, ki živijo v navadnih hišah* (ne v samostanih) na podeželju: preproste strukture, ročno delo, močna povezanost z naravo.
- *Potujoča bratstva* (nekatera občasno): bratje živijo v samostanu ali hiši in so vključeni v evangelizacijske dejavnosti, vendar se občasno ukvarjajo tudi z evangelizacijo na poti.[37]
- *Samotarska bratstva – evangelizacija na poti* (pri njih se obdobja kontemplacije[38] izmenjujejo z obdobji evangelizacije na poti).

Vsaka od teh novih oblik življenja nenehno išče globlji odgovor na Božjo voljo, na način, da živi na podlagi skupne zaveze kot »manjši«. S svojo zvestobo trajni formaciji skušajo bratstva sedem temeljnih značilnosti (naštetih zgoraj) poenotiti s svojim specifičnim navdihom. Ta proces vključuje vsakodnevno srečanje z Bogom in z brati, prav v tem radostnem prizadevanju za zaupanje v Božjo Previdnost pa se porajata novost in rodovitnost.

37 *Od znamenj časov do časa znamenj. Pričevanja*, 30.

38 Sv. Frančišek – *Vodilo za bivanje v samoti*.

3.
Rodoviten odnos z bratstvi v provinci

»Prednostna dolžnost,
›da gremo iz sebe k sočloveku.‹«

(Papež Frančišek, *Veselje evangelija,* 179)

3.1 Na poti k prenovi življenja in poslanstva v provincialnih bratstvih

»*Vsi smo poklicani, da sprejmemo ta klic: da zapustimo svojo udobnost in pogumno dosežemo vsa obrobja.*«

(Papež Frančišek, *Veselje evangelija*, 20)

Bratstva, ki se odločajo za *nove oblike življenja in poslanstva,* so lahko resnično kvas za enoto reda (provinco), ki ji pripadajo, saj prinašajo »evangeljsko svežino«, ki lahko doda okus in pomen hoji za Gospodom v sodobni Cerkvi. Njihova močna želja, da bi našo karizmo živeli pristneje, postane zgled za celotno provincialno bratstvo, ki se tako vrne k samemu bistvu posvečenega življenja, osredotočenega na tri elemente: življenje z Bogom, življenje v bratstvu in evangelizacijsko poslanstvo. »*Nova*« bratstva tako postanejo spodbuda vsem bratom, da kot manjši vsak dan živijo te tri prvine, ki so v središču naše karizme – prvine, ki so neločljive in jih je treba take tudi ohranjati.

Življenje z Bogom

Naše življenje z Bogom je temelj vsega; je srce našega življenja kot manjših bratov, je hrana, ki nam daje moč za naše vsakodnevne odnose v bratstvu, in je energija, ki podžiga ogenj poslanstva. Biti v živem odnosu z Bogom pomeni, da bomo imeli:

— velikodušno, nežno, odprto in voljno srce, ki se prepušča Kristusovi ljubezni in ljubezni bratov, zlasti v odnosu do tistih, ki trpijo. To pomeni ljubeč odnos z usmiljenim Bogom, ki se odraža v bratu, ki je pomirjen sam s seboj in s svojimi brati. Pravi mir, ki prihaja samo od Boga, lahko posreduje le brat, ki je tudi sam že spravljen. Tako se omogoči spodbujanje kulture v skladu z »duhom Assisija« – kulture nenasilja, dobre volje, nežnosti v bratskih odnosih, odpuščanja in spoštovanja stvarstva – postanemo mirovniki, ki sejemo mir v našem svetu.

— sposobnost, da se odpovemo zanašanju na svojo gotovost in se raje zaupamo Gospodu kot gospodarju naših življenj. Že nekaj let imajo to izkušnjo tudi potujoči bratje, ki odhajajo od doma brez denarja in ne da bi vnaprej vedeli, kje bodo prespali, v popolnem zaupanju v Božjo previdnost. Na vsakem od svojih poslanstev so videli, kako Gospod hodi pred njimi na vsakem koraku poti in nad njimi bdi z veliko dobroto.

— sposobnost, da se znamo »umakniti« in pustimo prostor Kristusu, pri čemer se zavedamo, da je on tisti, ki je vodja misijona, in ne posamezen brat. Čeprav so sposobnosti vsakega brata zelo koristne in so pogosto dobro uporabljene, je ključno, da smo pozorni, da jih ne bi imeli za ločene od Njega, ki je ustvaril in podaril te talente. To pomeni globoko priznanje, tako na osebni kot na skupnostni ravni, da je Kristus protagonist našega življenja in da nam dih njegovega Duha daje življenje. Kristus je glavni temelj življenja posameznega brata in bratstva. Vira moči in povezanosti ne najdemo v osebnih darovih katerega koli od bratov, temveč v Kristusu.

— redno, iskreno in prenovljeno prizadevanje za premišljevanje Božje besede, molitev, adoracijo, molitveno branje Besede in živo doživljanje svete maše, ki je najgloblji vir evangelizacije.

— ljubezen do Cerkve, svetnikov in še posebej do Device Marije.

Življenje v bratstvu

Dar bratstva vključuje:

— ponižne medsebojne odnose, ne da bi vedno hoteli imeti prav, ne glede na to, kako dobre so naše ideje, in ne da bi jih vsiljevali svojim bratom. Bratski duh predpostavlja vzajemno sprejemanje, ki je nemogoče, če en brat gospoduje nad drugim. Ponižnost v odnosih omogoča, da se jaz umakne, da bi pustil več prostora Gospodu, in povzroči večjo sposobnost sprejemanja bratov, ki so drugačni od mene;

— da dajemo prednost medsebojnemu poslušanju, podelitvi svojega življenja in komunikaciji znotraj bratstva, kar spodbuja rast bratstva in vsakega od bratov. Želja po sodelovanju z drugimi pri iskanju Božjega kraljestva, ki je dar, ki ga je treba odkrivati vsak dan. Veselje – izraženo s preprostim življenjem v pravem in zdravem odnosu do sebe in drugih ter do ubogih. Z veseljem doživljati lepoto odpuščanja (danega in prejetega) s preprostim in neposrednim bratskim opominjanjem;

— čut za povezanost z brati v domačem bratstvu, provinci in redu, pa tudi s Cerkvijo na splošno. Zdrav in uravnotežen odnos do sprejemanja oblasti, tako pri izvrševanju oblasti kot tudi takrat, ko je kdo poklican k pokorščini;

— zagotoviti, da lahko brat v času, ko je zunaj bratstva, še naprej živi svoje posvečeno življenje, ne da bi izgubil katero od njegovih osrednjih značilnosti, kot so obdobja molitve, tišine, druženja in dejavnosti.

Evangelizacijsko poslanstvo

Evangelizacijsko poslanstvo, ki ga vedno udejanjamo kot bratstvo in izhaja iz notranjega vzgiba, da gremo in drugim oznanjamo, kar nam je dal Gospod, vključuje:

— gorečo željo, da bi našim bratom in sestram v svetu pričevali o tem, kar nam daje življenje, da bi tudi oni lahko pili iz istega vira; pristno razpoložljivost za poslanstvo; globoko željo oznanjati evangelij in ga uresničevati. Evangeljska pogumnost nas spodbuja, da se podamo na pot za Kristusom;

— ustrezno pripravo pred začetkom delovanja in konstruktivno sodelovanje z različnimi udeleženci; živ odnos s Kristusom, ki se uteleša v bratski podpori, ki je vzajemna in skrbna;

— zagotavljanje odgovornosti in preglednosti za to, kako preživljamo svoje dneve pred Bogom in ob sočutnem spremljanju svojih bratov. Po obdobju intenzivne aktivnosti je skupna podelitev evangelija čudovito sredstvo za takšen proces; omogoča nam, da naredimo korak nazaj od tega, kar smo doživeli, in spodbuja skupno ponovno osredotočenje na Božjo besedo ter sprejemanje tega, kar nam govori Gospod;

— pomembnost, da medsebojni odnosi vključujejo prijaznost, prav tako pa tudi mir in veselje, ki ju je Bog naklonil bratom na misijonu;

— upravljanje časa; doseganje zdravega ravnovesja med kontemplacijo, življenjem v skupnosti, dejavnostmi, študijem in človeškimi odnosi. Po eni strani brata ne smejo »požreti« aktivnosti do te mere, da ne bi bil več nikomur na razpolago, po drugi strani pa se mora izogibati zapravljanju časa in lenobi.

3.2 Formacija - zakoreninjena v življenju

»Cerkev ne raste s prozelitizmom, ampak ›s privlačnostjo‹.«

(Papež Frančišek, *Veselje evangelija*, 14)

Cilj *novih oblik življenja in poslanstva* ter njihovega načina življenja je globoka duhovna prenova. Nenehno oblikovanje se razume kot nenehno spreobrnjenje,[39] ta proces pa vključuje iskanje novih načinov evangelizacije. S pozornostjo do Božje besede in znamenj časa želijo »*nove oblike*« vzpostaviti nove načine življenja kot skupnosti »manjših«, ki se ukvarjajo s pastoralno dejavnostjo na način, ki je smiseln za ljudi današnjega časa.

Značilnosti »*novih oblik*« so še posebej povezane s formacijo (tako trajno kot začetno), kajti te skupnosti poskušajo *Ratio formationis,* ki se ga uči v okviru začetne formacije v naših vzgojnih hišah, prenesti v vsakdanjo resničnost. Lahko bi rekli, da *Ratio* udejanjajo v konkretni »*operatio*«.

V zadnjih letih so mnogi kandidati in bratje v začetni formaciji doživeli izkušnjo bratstva in evangelizacije v bratstvih, ki veljajo za »*nove oblike*«. Lahko so preživeli čas v preprostejših frančiškanskih bratstvih, kjer so imeli neposreden stik z ljudmi – zlasti s tistimi na »obrobju človeštva«.

V več enotah reda so »*nove oblike*« sprejele brate z začasnimi zaobljubami, zlasti v pomembnem obdobju priprave na slovesne zaobljube. To obdobje uvajanja je bratom v začetni formaciji pomagalo, da so v svojem življenju in poslanstvu dovolili, da se pojavi Gospodov klic, in jim pomagalo pri reševanju težav, ki se pogosto pojavijo na tej stopnji njihove poti. Pri tem je ključnega pomena *načrt življenja in poslanstva bratstva,* ki v procesu začetne formacije na pristen način krepi bratske odnose, poglablja duha molitve in pobožnosti ter spodbuja preproste oblike, kako biti manjši.

39 Prim. *Posvečeno življenje*, 69: »Proces vzgoje se ne omejuje le na začetno obdobje, saj že zaradi človeške omejenosti posvečena oseba ne more nikoli biti prepričana, da je prišla do tistega »novega človeka«, ki v vseh življenjskih okoliščinah izkuša znotraj sebe isto čutenje kot Kristus. Začetna vzgoja se mora zatorej trdno povezati s trajno, tako da v osebi vzpostavi razpoložljivost, s katero se pusti oblikovati vsak dan svojega življenja.«

Zaradi tesne povezave med »*novimi oblikami*« in formacijo je bistveno, da so odnosi med »*novimi oblikami*« in provincialnim tajništvom za formacijo in študij takšni, da vključujejo zrel in zaupen dialog. Če je tako, se v življenju province pojavijo številni koristni učinki:

— prvič, vpliv na »*nove oblike*«; te se bodo čutile zares »vključene« v širše bratstvo v procesu trajne formacije, hkrati pa bodo imele svoje posebno mesto in funkcijo.[40]

— poleg tega bodo bratje v začetni vzgoji lahko v »*novih oblikah*« spoznali nekaj o svoji prihodnosti in o možnih načinih uresničevanja tega, kar se učijo med vzgojo.

— pozitiven zgled za brate v provinci, ki bodo videli dobro vzpostavljeno razmerje med življenjem *ad intra* in življenjem *ad extra*, med intelektualnim in fizičnim, med bratskim življenjem in apostolsko gorečnostjo;

— dostopnost novih, živahnih, dinamičnih, prožnih izkušenj trajne formacije, ki temeljijo na vsakdanji izkušnji;

— možnost sprejemanja mladih moških, ki jih privlači življenje teh novih bratstev in želijo doživeti izkušnjo spremljanja in poklicnega razločevanja.

V zvezi z *začetno formacijo* so »*nove oblike*« še posebej namenjene temu, da omogočajo:

— občasno udeležbo v frančiškanskem izkustvu v različnih fazah formacije,

— odprtost in spremljanje v »frančiškanskem letu« in v morebitnem času vključenosti,

— dodatno podporo pri ocenjevanju primernosti mladih bratov in pri razločevanju njihovega posebnega klica z ustreznimi izkušnjami življenja in poslanstva.[41]

— da je lahko tudi »*nova oblika*« bratstva, če so izpolnjeni pogoji, vzgojna hiša.

---

40 Prim. *Poklicani k svobodi. Trajna formacija v redu manjših bratov*, št. 25, SGFS, Rim 2008: »*Kontekst trajne formacije je običajno življenje v krajevnem bratstvu, ki je vključeno v kulturni, družbeni in politični svet, ki ostaja prvo in najpomembnejše okolje, v katerem se oseba uči oblikovati v številnih okoliščinah, v katerih se znajde. Samo krajevno bratstvo pa živi v mreži širših odnosov, ki jih tvorijo provinca ali kustodija, konference in sam red. Povabilo k sodelovanju pri skupnem življenju po veri tako izvira iz duha emavške poti … Sestavljanje koledarjev in izvajanje pobud za formacijo ni dovolj, če ni zmožnosti za delitev naših življenj. Osebne in skupnostne dejavnosti so koristne, če podpirajo proces bratskega odnosa in sodelovanja.*«

41 V skladu z navodili *Ratio Formationis Franciscanae OFM*.

»*Nove oblike*« lahko pomagajo načrtu *trajne formacije* pri:

— trajni formaciji, ki je resnično živa, izhaja iz življenja in vodi k življenju. Lahko olajšajo proces, ki presega vidike, povezane s posodabljanjem in usposabljanjem za pastoralno delo (čeprav ti vidiki ostajajo pomembni);

— vodenju duhovnih vaj in študijskih dni za brate;

— sprejemanju in vodenju v obdobjih umika in v sobotnem letu;

— posebnih izkušnjah; na medprovincialni in mednarodni ravni so lahko »*nove oblike*«, odvisno od tega, kako so vzpostavljene, kraj za brate, ki želijo intenzivneje deliti nekatere vrednote našega življenja, ali za tiste brate, ki morajo ponovno odkriti svojo motivacijo (ali kak drug vidik frančiškanskega življenja in poslanstva).

3.3 Vzpostavitev »*novih oblik*«: smernice za bratski proces spremljanja in vrednotenja

»Tisti, ki ne potujejo, ker se želijo izogniti napakam, naredijo še večjo napako!«

(Papež Frančišek, *Pridiga v Domu sv. Marte,* 8. maj 2013)

Začetno izhodišče: projekt

Ni mogoče začeti ustvarjati nečesa novega, ne da bi imeli najprej vizijo projekta, ki bi bila resnična, privlačna in dosegljiva – v tem primeru projekta, ki je v svojem jedru izključno *vita Evangelii Iesu Christi*. To je »srce«, ki bo določalo smer procesa; biti mora v središču vsega in vpleteni se morajo glede tega strinjati. Seveda so pomembna tudi vprašanja, kot sta kraj projekta in način njegovega delovanja. Čeprav so ta glede na osrednje vprašanje drugotnega pomena, pa vendarle včasih pri odločitvah glede lokacije in drugih praktičnih zadev igrajo glavno vlogo drugi ljudje, kot na primer škofje. V nekaterih primerih se lahko zdi, da je postopek razločevanja precej dolg in zapleten ter da je treba veliko razpravljati tako znotraj provincialnega bratstva kot tudi s škofijo. Ključno pa je, da se projekt dojema kot provincialni projekt, kar pomeni, da je provinca poklicana, da ga podpira in ocenjuje, ko se razvija, ter da izvaja redna preverjanja, zlasti na provincialnih kapitljih.

Bratje, ki pripadajo »novim oblikam«

Da bi kaj takega zaživelo, morajo biti vključeni bratje prepričani, odločni in imeti jasno predstavo. Potrebni bodo trije ali štirje samostojni in zreli bratje, ki se med seboj dopolnjujejo, saj ne gre za individualni projekt, ampak za bratstvo, v katerem se ceni karizma vsakega člana. Pobudo je treba razvijati v odprtem in tesnem dialogu z vodstvom province, uresničiti pa jo je treba s skupnimi izkušnjami, razmislekom in razpravo.

Življenjski načrt

Konkretni življenjski načrt mora zagotavljati, da so v ustreznem ravnovesju tri temeljne vrednote naše poklicanosti: življenje z Bogom, bratsko občestvo in evangelizacijsko poslanstvo. Za pristen razvoj bogoslužne in osebne molitve bosta potrebna čas in zvestoba, pa tudi umirjenost in osredotočenost na notranje življenje; resnično bratski odnosi bodo od bratov zahtevali redno navzočnost; naše poslanstvo se v prvi vrsti izraža v našem načinu življenja in v odprti dobrodošlici vsakomur, ki pride k nam ali kogar srečamo. Da bi ohranili ravnovesje med temi tremi temeljnimi elementi naše karizme, bo potrebno pogosto in redno bratsko medsebojno preverjanje.

Vloga avtoritete

Provincialni kapitlji in provincialni ministri so odgovorni za spodbujanje, opogumljanje in razločevanje. Ustrezni predstojniki morejo in morajo spodbujati ter prebujati zanimanje. Poiskati morajo primerne brate in biti na voljo za pomoč v trenutkih razočaranja, dvomov ali nerazumevanja. Provincialni ministri naj redno obiskujejo brate, ki so vključeni v »*nove oblike*«, jih skrbno spremljajo in so pozorni na rast projekta. Poleg tega naj poskrbijo za dobre stike med »klasičnimi« in »novimi« bratstvi, tako da bodo oboji lahko v pomoč drugi drugim, zlasti s spodbujanjem tesnega odnosa med trajno in začetno formacijo. Priložnosti za ovrednotenje projekta so še posebej pomembne med provincialnimi kapitlji in tudi v prvih letih po začetku tega projekta.

Odnos s Cerkvijo

Pomemben cilj je živeti v pristnem občestvu s škofom in škofijskimi duhovniki, z ostalimi redovniki in laiki. Bratje živijo v krajevni Cerkvi in naj bi se tudi sami čutili kot del nje ter ji prinašali svoje pričevanje kot bratje in manjši ter sprejemali vsakogar na topel frančiškanski način.

Sklep

Poslani po vsem svetu

Duh vabi osebe v posvečenem življenju, naj »razvijajo in uresničujejo nove evangelizacijske pobude za sodobne razmere« (*Posvečeno življenje*, 73). To jasno pomeni, da je treba najti nove načine, nove simbole in nove metode, ki bodo ljudem našega časa omogočili vzpostaviti odnos z evangelijem, kar je bistveno, če nočemo ostati ob strani v toku zgodovine in kulture, ki se nenehno spreminjata. Potrebujemo bratstva, ki so »kratkoročna« in eksperimentalna – načine prisotnosti, ki so močno teocentrični, vendar ljubeče povezani z globokimi potrebami človeške osebe. Življenjski slog naših bratstev mora ponovno pokazati moč pričevanja in oznanjati jasno sporočilo.

Mnogi bratje v redu so pripravljeni tvegati, da začnejo resničen dialog z našo družbo, pripravljeni so biti na poti zaradi misijona, saj jih ženeta gorečnost do Boga in sočutje do človeške osebe. To želijo početi, ne da bi pri tem izgubili stik z ljudmi vseh vrst. Toda kako lahko te redovnike osvobodimo obupane skrbi, da bi ohranili obstoječe strukture? Kako lahko presežemo boj za preživetje in premagamo strah, da bo kmalu konec določene oblike ustanove? Kako lahko oblikujemo nove oblike navzočnosti, ne da bi pri tem vplivali na enotnost ustanove? Kako premagati lagodno malodušje, ki hromi številne brate in province? Papež Frančišek nas spominja: »Kultura blaginje nas omamlja« (*Veselje evangelija*, 54).

Ustanovljena so že neinstitucionalna bratstva, ki jih lahko imenujemo tudi »potujoča«, »medprovincialna«, »mednarodna«, »medredovna« in »medverska«. Obstajajo bratstva, ki delujejo v sodelovanju z laiki, bratstva, v katerih so poslušanje, evangelizacija in predanost poslanstvu v ravnovesju. Te pobude se pojavljajo posamično, vendar bodo verjetno postale gradniki za prihodnost – združene bodo v mozaik novih pristopov.

Po Goethejevih besedah se je »Evropa rodila na romanju, njen materni jezik pa je krščanstvo«. Tudi frančiškansko gibanje se je rodilo v evangeljski mobilnosti in se je razširilo po Evropi in po vsem svetu. Zakaj ne bi te evangeljske gibčnosti in poguma obnovili s spodbujanjem medprovincialnih in mednarodnih bratstev? Poklicani smo, da preidemo od ohranjanja in preživetja k razmišljanju v smislu svobodnega daru – od strategije zapiranja vase in čakanja k drznosti v naši odprtosti za srečanje. V življenju vsakega brata, v vsakem bratstvu, provinci in redu smo poklicani, da nenehno usklajujemo napetost med biti preroki in biti v občestvu; med izbiro novosti in ohranjanjem tradicije. Upati si vzpostaviti *nove oblike*

življenja in evangelizacije ne pomeni razvrednotiti to, kar je že bilo storjeno ali kar se trenutno izvaja, ampak preprosto pomeni »razviti nove odgovore … nove projekte evangelizacije za današnje razmere« (*Posvečeno življenje*, 73). Merilo za pristnost vsake oblike evangelizacije (nove ali že obstoječe) ni preživetje ali udobje, temveč to, ali je naš način življenja skladen z evangelijem in Vodilom – »skladnost med oznanjevanjem in življenjem« (*Posvečeno življenje*, 85).

Vsaka dežela in kultura mora v frančiškanih, ki sestavljajo ta mala pogumna in preroška bratstva, najti znamenja prenove in opore. Sporočilo papeža Frančiška je vznemirljivo in zelo resnično; deluje kot spodbuda in nam daje upanje. Ves svet je prebudilo pričevanje tega papeža, ki resnično verjame v pomembnost naše karizme, kadar jo živimo med ljudmi v bratstvu in kot manjši; toda ali mi, bratje, res verjamemo v to?

br. Giacomo Bini, OFM

»Naj nam Sveti Duh
podari vso apostolsko gorečnost
in naj nam podeli tudi milost, da povzročamo nelagodje;
milost, da gremo dalje
proti življenjskim obrobjem.
Cerkev to zelo potrebuje!
Zato prosimo Svetega Duha
za to milost notranje apostolske gorečnosti:
Kristjani z apostolsko gorečnostjo.
In če vznemirimo druge, naj bo blagoslovljen Gospod!
Pojdimo naprej in kot pravi Gospod Pavlu: ›Bodi pogumen!‹«

(Papež Frančišek, *Homilija*, Dom svete Marte, 16. maj 2013)

Frančiškanski blagri
za *nove oblike življenja in poslanstva*

Sanje našega blaženega očeta
sv. Frančiška Asiškega

Blagor ubogim v duhu, kajti njihovo je nebeško kraljestvo.
Blagor žalostnim, kajti potolaženi bodo.
Blagor krotkim, kajti deželo bodo podedovali.
Blagor lačnim in žejnim pravičnosti, kajti nasičeni bodo.

Blagor usmiljenim, kajti usmiljenje bodo dosegli.
Blagor čistim v srcu, kajti Boga bodo gledali.
Blagor tistim, ki delajo za mir, kajti imenovani bodo Božji sinovi.
Blagor tistim, ki so zaradi pravičnosti preganjani,
kajti njihovo je nebeško kraljestvo.

Blagor vam, kadar vas bodo zaradi mene zasramovali,
preganjali in vse húdo o vas lažnivo govorili.
Veselite in radujte se, kajti vaše plačilo v nebesih je veliko.
Tako so namreč preganjali že preroke, ki so bili pred vami.«
(Mt 5,3-12)

Blagor »*novi obliki ubožnega bratstva*«, katerega edino bogastvo je hvaljenje Boga pri bogoslužju; katerega vsakodnevna naloga je čiščenje ran, ki jih je povzročil greh egocentrične sebičnosti; katerega umetnost je umetnost dobrodelnosti; katerega predanost je poslušanje; katerega praksa je deliti kruh s svojimi bližnjimi, tako pri mizi kot pri evharistiji …

Blagor »*novi obliki ponižnega bratstva*«, ki nima druge popolnosti kot svoje pomanjkljivosti, s katerimi se mora sprijazniti na vsakem koraku, tako da gleda resnico vsakega brata na enak način kot Bog – z brezmejno ljubeznijo; bratje, ki odpuščajo, ker vedo, da je bilo tudi njim odpuščeno …

Blagor »*novi obliki veselega bratstva*«, ki joka s tistimi, ki prenašajo toliko krivic, ne da bi pri tem zašla v vstajništvo, ampak sodeluje pri gradnji novega Kraljestva, ki bo za vedno vzpostavljeno v vsakem srcu in domu, v vsaki družini in bratstvu – ker je Jezus postal naš brat …

Blagor »*novi obliki usmiljenega bratstva*«, ki zajema obrobja človeštva in gre po sledeh Kristusa, ki živi v križanih tega sveta in z ubogimi; seje seme občestva in skupnosti ter rojeva duha zaupanja, ki prinaša odrešenje pozabljenim žrtvam zgodovine …

Blagor »*novi obliki bratstva s čistim srcem*«, ki živi svojo posvetitev brez dvoličnosti, ne da bi si prisvajala lažno popolnost ali se razvodenela v povprečnost, ampak išče svetost, ki je človeška in solidarna z vsem krščenim potujočim Božjim ljudstvom, Cerkvijo …

Blagor »*novi obliki miroljubnega bratstva*«, ki seje odpuščanje tako, da odpušča, ki gradi nove odnose, spoštuje majhne in manjše, ker nas je Bog naredil velike z obljubo Kraljestva, ki raste kot kvas v naših vsakdanjih križih, kot odrešenje, ki vznika iz naših ran …

Blagor »*novi obliki pravičnega bratstva*«, ki s svojo šibkostjo priča o moči Božje besede – besede, ki se posluša *sine glossa,* ki tako omogoča pokorščini, da osvetljuje vsakdanjo pot; ki je kruh, pridelan z dostojanstvom preznojenega dela; ki doživlja zadovoljstvo tem, ko deli vero v Boga, ki uresničuje svoje obljube v tihi in neprekinjeni zgovornosti znamenj časov …

Blagor »*novi obliki preganjanega bratstva*«, kjer je evangelij vesela novica najprej za bratstvo in nato za vse, ki jih srečajo na poti; v kateri vedno živijo kot tujci in popotniki ter, kolikor zmorejo, vsem stvarem oznanjajo, da ni nihče vsemogočen razen Boga …

Veselite se in radujte v popolnem veselju, bratje, ko s svojim življenjem v bratstvu dajete »*novo obliko*« novosti evangelija v duhu Frančiškovega Vodila in življenja: življenja, ki je v molitvi in majhnosti, ki je bratsko, misijonarsko in evangelizacijsko, v nenehni trajni formaciji … in sledi Kristusovim stopinjam v njegovi Cerkvi; v hoji z vsemi ljudmi, ki postajajo naši bratje in sestre v služenju; v povezanosti z vsemi stvarmi, ki so tudi naši bratje in sestre … v skupnem pričevanju veselja evangelija in velikonočnega speva stvarstva: »Hvalite in poveličujte mojega Gospoda in zahvalite se mu in služite mu v veliki ponižnosti« … ter se popolnoma zaupajmo blagoslovljeni obljubi Jezusa Kristusa: »Veselite in radujte se, kajti vaše plačilo v nebesih je veliko.«

Naj bo Marija, blagoslovljena in uboga Mati našega Gospoda Jezusa Kristusa, zvezda vodnica »*novim oblikam*« frančiškanskega življenja; tako bodo »*nove oblike*« blagoslovljene na zemlji kakor v nebesih. Amen.

Br. Vidal Rodríguez López OFM,
generalni tajnik za formacijo in študij

Kazalo

Predgovor 5

Uvod 7

1. Novo vino v nove mehove 9

1.1 Pregled naše najnovejše zgodovine 11

1.2 »Novo« … v kakšnem smislu in zakaj? 14

2. Nove oblike življenja in poslanstva 18

2.1 Na poti k skupni identiteti. Smernice 20

2.2 Harmonično življenje 22

2.3 Mnogi obrazi enega načina življenja; raznolikosti »*novih oblik*« 25

3. Rodoviten odnos z bratstvi v provinci 27

3.1 Na poti k prenovi življenja in poslanstva v provincialnih bratstvih 29

3.2 Formacija - zakoreninjena v življenju 32

3.3 Vzpostavitev »*novih oblik*«: smernice za bratski proces spremljanja in vrednotenja 35

Sklep 37

Frančiškanski blagri za nove oblike življenja in poslanstva 41